

Knoppenexcursie zaterdag 18 februari 2017

Op zaterdag 18 februari 2017 stonden negen leden van IVN-Waterland en vier leden van de planten-WG van KNNV Zaanstreek-Waterland om 10 u klaar op de stuw in het Twiske. We gingen de knoppen, takken, bast, habitus en andere winterkenmerken van bomen en struiken bekijken.

We begonnen meteen met enkele Grauwe Wilgen, die, zoals dat bij wilgen vaak voorkomt, soms kenmerken van andere wilgensoorten vertoonden. Daarna bekeken we bomen en struiken op en rond de parkeerplaats. We begonnen met enkele grote Schietwilgen. Vervolgens keken we naar de resten van enkele boompjes langs de waterkant. Door onderhoud in de winter waren sommige bij de grond afgekapt. Andere stonden door de hoge winterwaterstand nu in het water. Vervolgens zagen we o.a. Ruwe Berk, Zwarte Els, Zomereik en vele struiken. De Zwarte Els ontlokte Albert een verhaal hoe Bosmuizen er in slagen bij de zaadjes in de Elzeproppen te komen: Ze klimmen in de boom en bijten de propfen af. We eindigden bij een mooie grote Boswilg, waarvan de grijze katjes al uit de knopschubben staken.

Daarna liepen we door de bosjes. Inmiddels waren we door het vele stilstaan koud geworden en daarom verhoogden we het looptempo. Maar nieuwe struiken maakten daar snel een eind aan. We zagen o.a. Rode Kornoelje en Vlier. Een ommetje bracht ons langs Grauwe Abelen en een Katwilg. Deze wilg liet zien hoe hij zeven levens heeft. De hoofdstam lag helemaal op de grond in een poging om

buiten het bosje bij het licht te komen. Deze overtreding was afgestraft met het afzagen van de uitgegroeide takken. Maar onverdroten maakt hij weer nieuwe takken aan. Daaraan konden we de vele knoppen met zilverige beharing zien. Even verder redde Johan ons van een foutieve determinatie van een struik als Meidoorn. Beter kijken leidde tot de konklusie dat het een Wegedoorn was. Even verder werd de aandacht afgeleid door Vosse- of Konijnenholen. Naburige opslag van Zwarte Els liet zien hoe intens paars de knoppen kunnen zijn. Onder de hoge Esdoorns langs het fietspad lieten we ons bijna misleiden door de opgeslagen lepjes, die er in zo'n situatie een beetje anders uitzien. Tenslotte eindigden we bij de Zilverlinden vóór de jachthaven.